

Sygn. akt II Ka 56/23

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2023r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Karłowicz
Protokolant:	sekr. sąd. Beata Wilkowska

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Czyżewskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2023 r.

sprawy **J. T.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 10 listopada 2022 r. sygn. akt II K 520/22

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego N. C. na rzecz Skarbu Państwa 110 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze;

III. zasądza od oskarżonego J. T. na rzecz Skarbu Państwa 110 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 56/22
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2	
1. CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. II K 520/22

1.2. Podmiot wnoszący apelację

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia**1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia**

na korzyść

na niekorzyść

w całości

w części

#

co do winy

#

co do kary

#

co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia

1.3.2. Podniesione zarzuty

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
---		-----	-----	-----	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----	-----	

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów

<i>(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</i>		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	<u>Zarzut obrońcy oskarżonego</u>	
1.	<p>wyroкови zarzucono:</p> <p>1. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny przeprowadzonych dowodów i dokonanie ich oceny w sposób dowolny, bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w szczególności poprzez wykluczenie, że w Starostwie Powiatowym w O. istniała praktyczna możliwość zapoznania się przez oskarżonego jako biegłego - z dokumentacją, poza obowiązującymi procedurami,</p> <p>2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia (art. 438 pkt 3 k.p.k.) będący wynikiem niedostatecznego wyjaśnienia sprawy i wyciągnięcia błędnych wniosków z zeznań świadków: D. T., R. H., mający wpływ na treść orzeczenia, polegający na przyjęciu, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu - w sytuacji, gdy zebrany w sprawie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	materiał dowodowy nie zezwala na poczynienie takich ustaleń.	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny		
<p>Sąd Rejonowy zachowując nakazany ustawą obiektywizm i wykorzystując wrażenia wynikające z realizacji zasady bezpośredniości, z całokształtu ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności wyprowadził racjonalne wnioski, kierując się przy tym wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego i zasadami logicznego rozumowania i nie naruszył art. 7 kpk. Miał przy tym w polu uwagi także te zagadnienia, które stanowią oś wniesionej apelacji obrońcy. Odnosząc się bezpośrednio do zarzutów o charakterze proceduralnym, na które powołał się skarżący, w pierwszej kolejności wskazać należy, iż w przekonaniu Sądu Odwoławczego, orzekając w niniejszej sprawie Sąd Rejonowy w Siedlcach - wbrew odmiennym wywodom zawartym w apelacji - przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy.</p> <p>Na względzie mieć bowiem wypada, iż sama tylko okoliczność, że oceniono poszczególne dowody, w aspekcie ich wiarygodności, nie w taki sposób, jak życzył sobie tego oskarżony czy jego obrońca, nie jest tożsame ze stwierdzeniem, że w procesie ich weryfikacji doszło do naruszenia reguły płynącej z treści art. 7 kpk. Rzecz jasna, odmienna ocena dowodów - korzystna dla oskarżonego - jest naturalnym prawem zarówno jego jak i obrońcy, jednakże nie wynika z niej samo przez się, by analiza dokonana w</p>		

niniejszej sprawie charakteryzowała się dowolnością, w sytuacji gdy wszystkie przedstawione powyżej wymogi Sądu pierwszej instancji spełnił. Wywody apelującego stanowią jedynie alternatywną wersję oceny dowodów, wobec czego należy je uznać wyłącznie za werbalną i bezowocną polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, która nie została poparta żadnymi logicznymi argumentami, wobec czego nie jest w stanie spowodować uwzględnienia zarzutu obrazy art. 7 kpk. W przekonaniu Sądu drugiej instancji, dokonana przez Sąd meriti ocena dowodów zarówno osobowych, jak i nieosobowych, które zostały dokładnie omówione i przeanalizowane w pisemnych motywach wyroku, w pełni zasługuje na aprobatę.

W przekonaniu Sądu Okręgowego, w przedmiotowej sprawie nie mogło być mowy o bezkrytycznym i bezrefleksyjnym obdarzeniu wiarą zeznań D. T. i R. H.. Jak wynika z pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, o wartości procesowej poszczególnych dowodów przesądziła wyłącznie ich treść w aspekcie wewnętrznej spójności oraz konfrontacji z treścią innych dowodów (spójność zewnętrzna), zaś ocena dokonana przez Sąd Rejonowy wbrew twierdzeniom apelującego, nie odbyła się wybiórczo poprzez aprioryczne preferowanie lub dyskwalifikowanie jednych dowodów na rzecz drugich, według klucza najkorzystniejszego dla jednej ze stron procesowych, lecz stanowiła wynik dogłębnej analizy i swobodnej oceny, następnie odpowiednio uargumentowanej. Należy zauważyć, że Sąd I instancji szeroko odniósł się do

zeczności D. T. (k. 6 uzasadnienia), poddał je ocenie w odniesieniu do zeznań innych pracowników urzędu, ale też do wyjaśnień samego oskarżonego. Nie ma racji skarżący wskazując, że ocena zeznań tego świadka była niepełna, gdyż jest ona kompleksowa i rzetelna. Sąd nie neguje dotychczasowej linii życiowej oskarżonego, który jest osobą niekaraną, aktywną zawodowo, wydającą szereg opinii na zlecenie sądów i innych organów państwowych, ale nie wyklucza to okoliczności popełnienia czynu z art. 286 § 3 kk.

Zarzut naruszenia przepisu art. 7 k.p.k. nie może ograniczać się do odmiennej oceny materiału dowodowego przez skarżącego, a oczekiwanie uznania go za skuteczny warunkuje konieczność wykazania, jakich konkretnie uchybień w świetle wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się Sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego. Tymczasem takich argumentów skarżący nie przedstawił. Nie mogą nimi być przecież twierdzenia kwestionujące trafność oceny Sądu tylko na podstawie selektywnie wybranych fragmentów materiału dowodowego, jak to uczynił obrońca oskarżonego. Taka argumentacja pozbawiona jest waloru kompleksowości, przeciwnie do oceny Sądu, który dowody ocenił według reguł art. 7 k.p.k. z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w powiązaniu ze sobą i uwzględniając istotę czynu przypisanego oskarżonej. Natomiast skarżący uczynił to prezentując dowody i ich ocenę w izolacji od siebie i w oderwaniu od pełnego kontekstu dowodowego i

<p>istoty przestępstwa przypisanego oskarżonemu.</p> <p>Należy wskazać, że przyjęcie przez Sąd I instancji, iż stopień społecznej szkodliwości czynu nie jest znaczny wyłącza możliwość umorzenia postępowania na podstawie wskazanej przez skarżącego z art.17 § 1 pkt 3 kpk.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego lub umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 3 kpk;</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutów warunkowała bezzasadność wniosków.</p>		
<p>Lp.</p>	<p><u>Zarzut pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego</u></p>	
<p>2.</p>	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego orzeczenia i mający istotny wpływ na jego treść, polegający na nieuzasadnionym uznaniu przez Sąd, że zgromadzony materiał dowodowy daje podstawy do uznania, że wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, a postawa i warunki osobiste sprawcy uzasadniają przypuszczenie, że będzie on przestrzegał porządku prawnego, co w konsekwencji uzasadnia przyjęcie, że w sprawie zachodzi przypadek mniejszej wagi oraz, że należy umorzyć warunkowo postępowanie wobec oskarżonego,</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>podczas gdy uwzględniając wszystkie okoliczności popełnienia przestępstwa, w szczególności jego popełnienie w związku z wykonywanymi obowiązkami biegłego sądowego, a także postawa sprawcy po popełnieniu przestępstwa wskazują, że zarówno uznanie, iż czyn oskarżonego stanowi przypadek mniejszej wagi oraz warunkowe umorzenie postępowania wobec oskarżonego nie było zasadne.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Zarzut zawarty w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego nie był zasadny.</p> <p>Instytucja warunkowego umorzenia postępowania karnego jest zastrzeżona wyłącznie dla występków – drobnych oraz tych lżejszych z grupy o średnim ciężarze gatunkowym. Ponieważ warunkowe umorzenie postępowania karnego jest środkiem reakcji na przestępstwo łączącym się z określonymi dolegliwościami zadawanymi sprawcy z powodu popełnionego czynu zabronionego, nie może ono być stosowane wtedy, gdy są wątpliwości co do faktu popełnienia danego czynu przez danego sprawcę. Należy podkreślić, że odpowiedzialność karna to odpowiedzialność realizowana poprzez stosowanie wobec sprawcy przestępstwa wszelkich środków reakcji karnej, a nie tylko kar. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest jednym z najłagodniejszych środków reakcji karnej na przestępstwo, ale pozostając formą odpowiedzialności karnej sprawcy,</p>		

podobnie jak kara zawiera w sobie element dolegliwości i dlatego jego zastosowania nie można traktować jako zwolnienia od odpowiedzialności.

Oprócz formalnego wymogu, aby przestępstwo należało do typów występku o niedużym ciężarze gatunkowym, przepis art. 66 § 1 kk wymaga jeszcze, aby społeczna szkodliwość konkretnego czynu i wina sprawcy nie były znaczne, co każdorazowo zobowiązuje Sąd do oddzielnego analizowania i wagi obu tych czynników. W celu ustalenia stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu winno się przeanalizować te spośród mierników społecznej szkodliwości, które wystąpiły w danym przypadku, a które wskazane zostały w art. 115 § 2 kk, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu zabronionego, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, a ponadto przy czynach umyślnych – postać zamiaru i motywację sprawcy, a przy czynach nieumyślnych – rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Przy ustalaniu stopnia winy należy wziąć natomiast pod uwagę przede wszystkim możliwość i stopień: rozpoznawalności sytuacji faktycznej i prawnej przy podejmowaniu określonego zachowania, swobodnego podejmowania decyzji co do tego zachowania, prawidłowości przebiegu procesu motywacyjnego, zdolności i możliwości przewidywania przebiegu związków przyczynowych i skutków swojego zachowania, zdolności i możliwości pokierowania swoim

postępowaniem – w danym czasie, danej sytuacji i danych okolicznościach.

Ustalenia, czy stopień społecznej szkodliwości czynu jest, czy nie jest znaczny, powinny być dokonywane w kontekście możliwego maksymalnego poziomu społecznej szkodliwości, jaką się wiąże z przestępstwami danego typu, jaki przypisuje się sprawcy. Czyn oskarżonego godził w mienie, które jest dobrem istotnym, ale nie stojącym najwyżej w kategorii istotności dóbr prawnych. Nie bez znaczenia w przedmiotowej sprawie pozostawała wartość tego mienia. Wbrew twierdzeniom skarżącego żaden przepis kodeksu postępowania karnego nie wyłączył możliwości zastosowania warunkowego umorzenia postępowania wobec osoby pełniącej funkcję biegłego. Sąd jednocześnie w całości podzielił argumenty przemawiające za przyjęcie kwalifikacji jako wypadku mniejszej wagi.

Nie można stwierdzić, że warunkowe umorzenie oznacza uniknięcie odpowiedzialności karnej przez oskarżonego, gdyż odstąpienie od skazania i ukarania następuje pod pewnymi warunkami. Oskarżony ma świadomość, że niewypełnienie przez niego zasad warunkowego umorzenia będzie pociągało za sobą podjęcie postępowania oraz możliwość ewentualnego skazania. Istota odpowiedzialności karnej w formie warunkowego umorzenia postępowania polega na zastąpieniu kary możliwością zastosowania określonych środków w tym przypadku świadczenia pieniężnego i obowiązku naprawienia szkody. Zastosowanie warunkowego umorzenia postępowania wobec

oskarżonego w połączeniu z obowiązkiem uiszczenia określonej kwoty pieniędzy nie oznacza potraktowania jego zachowania z nadmierną pobłażliwością, gdyż pociąga za sobą określoną – realną dolegliwość. Orzeczony obowiązek naprawienia szkody będzie miał wpływa na zmniejszenie poczucia krzywdy pokrzywdzonych. Wydaje się, że podnoszone zarzuty co do pracy biegłego i wydanej opinii wychodzą daleko poza zakres rozpoznania przedmiotowej sprawy i nie były brane przy ocenie dokonanej przez Sąd Okręgowy. Słusznie wskazał Sąd I instancji, że warunkowemu umorzeniu postępowania nie stoi na przeszkodzie brak przyznania się do popełnienia zarzucanego mu czynu, ale również treść składanych wyjaśnień czy sposób prowadzenia linii obrony.

W ocenie Sądu II instancji, dogłębna analiza stanu faktycznego, pozwoliła na uznanie, że stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego nie są znaczne, co z kolei w powiązaniu z faktem, że oskarżony jest osobą niekaraną, posiada pozytywną opinię środowiskową i brak jest podstaw do dokonania przypuszczenia, że podobne zachowania z jego strony mogą się powtórzyć w przyszłości, dała podstawę do wydania orzeczenia o warunkowym umorzeniu postępowania w sprawie. Sam fakt postawienia zarzutu i konieczności stawiennictwa w sądzie w roli oskarżonego w ocenie Sądu Okręgowego, jest również dla oskarżonego swoistego rodzaju dolegliwością. Wobec powyższego stwierdzić należy, iż w niniejszej sprawie zachodzą wszystkie przesłanki z art. 66

<p>kk umożliwiające warunkowe umorzenie postępowania karnego wobec oskarżonego J. T.. Na skutek stwierdzenia winy oskarżonego w wydanym wyroku warunkowo umarzającym postępowanie uchyla się domniemanie niewinności. Jednakże jest to stan tymczasowy, który może ulec zmianie, ponieważ proces karny może jeszcze "odżyć" w czasie wyznaczonego okresu próby, jak również w ciągu sześciu miesięcy od jego zakończenia (art. 68 § 4 kk) Dopiero upływ wskazanego powyżej okresu uniemożliwia wydanie decyzji o podjęciu postępowania (Irmina Bondarczuk, Warunkowe umorzenie postępowania w świetle zasady domniemania niewinności, Prok.i Pr. 2011, nr 4, s. 39-50, LEX).</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Bezzasadność zarzutu warunkowała bezzasadność wniosku.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	
<p>1.</p>	<p>-----</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	

-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Wyrok Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 listopada 2022 r., sygn. II K 520/22 w całości	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność wniesionych apelacji i brak okoliczności podlegających uwzględnieniu z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	
-----	-----

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
1.1.	----- # art. 439 k.p.k. -----
Zwięźle o powodach uchylenia	
-----	-----

2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia		

5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
-----	-----	-----
6. Koszty Procesu		

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
--------------------------------	-------------------------

II., III.	Na podstawie art. 636 kpk, art. 633 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 12 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U.2023.123 t.j. z dnia 2023.01.16) zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 110 złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (opłata 100 zł i połowa wydatków za II instancję) i na podstawie art. 13 ust. 2 zasądzono od oskarżyciela posiłkowego 100 zł opłaty i obciążono go połową wydatków za II instancję.
-----------	--

7. PODPIS

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 listopada 2022r. sygn. akt II K 520/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach z dnia 10 listopada 2022r. sygn. akt II K 520/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			

Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	

#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana